

Arrest

nr. 124 308 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk/ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 19 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 januari 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H.N. (..), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 21.01.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij uit angst voor hun leven genooddacht waren hun land van herkomst te verlaten, zouden op 16.06.2010 in België zijn aangekomen, ze leggen documenten voor ter staving van hun integratie en er zou nog familie van hen in België verblijven). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. (..)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Zij meent dat de verplichting terug te keren naar het land van herkomst een schending uitmaakt van haar privé- en gezinsleven. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt niet dat de overheid een juist evenwicht heeft proberen te vinden tussen de particuliere belangen en de belangen van de overheid. Zij betoogt geen enkel contact meer te hebben met het land van herkomst, een terugkeer zou een serieuze stap achteruit zijn. Zij kan er immers niet terugvallen op ouders of familie nu alle dichte familieleden zich in België bevinden. De voorwaarden bepaald in artikel 8 EVRM zijn niet vervuld.

2.2. Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt het privé- of gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat haar aandoeningen geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekende partij maakt aldus met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing aannemelijk.

2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middel voert eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in samenhang met de artikelen 9 en 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij start met een theoretisch betoog en verwijst naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM wat betreft medische gevallen. Zij meent dat de ambtenaar-geneesheer enkel onderzocht heeft of haar aandoeningen direct levensbedreigend zijn zonder verder onderzoek gedaan te hebben naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zodat de rechtspraak inzake artikel 3 EVRM te beperkend wordt geïnterpreteerd. Zij wijst erop dat een terugkeer naar Azerbeidzjan een verergering van haar gezondheidstoestand zou betekenen omdat zij aldaar niet correct en adequaat zal verzorgd worden. Er is geen aanvaardbaar kwalitatief niveau van gezondheidszorg en evenmin een systeem van sociale zekerheid waarop ze kan terugvallen. Bij stopzetting van behandeling zal zij zware pijnen lijden. Zij haalt bronnen aan waaruit volgens haar de algemene slechte toestand van de gezondheidszorg in Azerbeidzjan blijkt. Ook is deze geenszins gratis. De gezondheidszorg in Azerbeidzjan kan geenszins vergeleken worden met deze in België. De behandeling is er uiterst beperkt en van therapieën is geen sprake.

2.5. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de door de verzoekende partij aangevoerde medische elementen niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging te verkrijgen, waarbij verwezen wordt naar het medisch advies van de arts-adviseur van 21 januari 2014.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is. Hierbij moet worden toegelicht dat een ambtenaar-geneesheer vermog vast te stellen dat een medische aandoening dusdanig banaal of onbelangrijk is – hetgeen kan blijken uit het ontbreken van de nood aan bepaalde medische interventies – dat deze vaststelling op zich volstaat om te concluderen dat een gebrek aan behandeling van deze aandoening niet kan leiden tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de aanvrager verblijft.

2.7. In het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 21 januari 2014 wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.09.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

-Medisch certificaat de dato 22/04/2011 van dr. Diederick Veldekens. Episode van depressie, angst, hyperventilatie en slapeloosheid.

-Medisch certificaat de dato 26/08/2011 van dr. Diederick Veldekens. Somatische angsten, hyperventilatie, slaapproblemen, anxio-depressief beeld.

-Medisch certificaat de dato 02/09/2011 van dr. M. Kosinski. Hoofdpijn, depressieve episodes, anxieuze somatisaties, hyperventilatie, slaapprobleem, kwetsbare persoonlijkheid, lumbale pijn.

-Medisch certificaat de dato 24/02/2012 van dr. Diederick Veldekens. Depressie, angst, hyperventilatie en slapeloosheid.

-Medicatievoorschriften de dato 24/02/2012 (en ander van onleesbare datum) van dr. Veldekens Diederick.

-Medisch attest de dato 02/03/2012 van dr. Maertens Luc. Betrokkene gaat maandelijks op consultatie bij dr. Veldekens.

-Medisch certificaat de dato 10/05/2012 van dr. Diederick Veldekens. Angststoornis, depressie en variabele comorbiditeit.

-Consultatieverslag de dato 28/06/2012 van dr. Francois Marolleau. Polyklachten, stress, lumbalgie, *Helicobacter pylori* geassocieerde refluxoesofagitis.

-Consultatieverslag de dato 30/10/2012 van dr. Joke Platteeuw. Sacro-coccygeale pijn.

-Medisch certificaat de dato 27/12/2012 van dr. Diederick Veldekens.

-Medisch getuigschrift de dato 12/01/2013 van dr Maertens Luc. Depressie met angstaanvallen, lumbalgie/sacrocoxyalgie.

-Medisch certificaat de dato 12/07/2013 van dr. Diederick Veldekens. Depressie, angst.

-Medisch getuigschrift de dato 18/08/2013 van dr Maertens Luc. Chronische depressie met angstprobleem.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier, bestaande uit de hoger vermelde medische attesten, blijkt dat de betrokkene last heeft van een depressie met secundaire klachten van angst, hyperventilatie en slaapproblemen. Verder werd de betrokkene behandeld voor een refluxoesofagitis en heeft ze klachten van lumbalgie en sacrococcygeale pijn.

Wat betreft de aangehaalde depressie wijzen alle elementen in het dossier erop dat het om een banaal probleem gaat en er geen sprake is van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de symptomen, de aard van de behandeling en uit het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten.

*De betrokkene werd behandeld voor een *Helicobacter Pylori*-geassocieerde refluxoesofagitis graad A. De behandeling van *helicobacter* bestaat uit een antibioticakuur van 10 dagen, het betreft hier dus geen actueel probleem meer. Refluxoesofagitis graad A is een banaal probleem dat geen chronische behandeling vereist (de normale behandelingsduur bedraagt 4 weken).*

Lumbalgie en sacro-coxialgie zijn symptomen en geen diagnose en vergen geen behandeling.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."

2.8. De ambtenaar-geneesheer besluit aldus dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De vaststelling dringt zich op dat de ambtenaar-geneesheer zich hierbij in zijn advies niet heeft beperkt tot de vaststelling dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging om te besluiten dat geen aandoeningen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorliggen. Verzoekende partij betoogt dat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, doch gaat aldus voorbij aan de motiveringen dat de depressie een banaal probleem betreft die niet noodzakelijk dient te worden behandeld; dat de behandeling van *helicobacter* gebeurd is zodat dit geen actueel probleem meer betreft, dat ook refluxoesofagitis graad A een banaal probleem betreft dat geen chronische behandeling noodzaakt en dat lumbalgie en sacro-coxialgie symptomen zijn en geen diagnose zodat deze geen behandeling vergen. Verzoekende partij brengt geen enkele concrete kritiek aan tegen deze bevindingen van de arts-adviseur. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat haar gezondheidstoestand achteruit zal gaan bij stopzetting van de behandeling, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur. Zij blijft immers in gebreke aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de medische gegevens zoals deze voorlagen bij de beoordeelde aanvraag, niet tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. De

Raad merkt op dat het enkele gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (cfr. RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Nu duidelijk blijkt dat de arts-adviseur van mening is dat het *in casu* niet gaat om een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, is het betoog aangaande de povere en niet kosteloze gezondheidszorg in het land van herkomst niet dienstig. Gelet op het advies van de arts-adviseur drong een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich immers niet op.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeksters' theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer. Het is immers zo dat in het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) de Grote Kamer bepaalt welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: *"the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost"*

(vrije vertaling: *"de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost"*). Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken.

In casu werd door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de aandoeningen die weerhouden worden niet ernstig zijn en in wezen banaal en dat de overige klachten niet als aandoeningen worden beschouwd. Verzoekster toont bijgevolg haar belang bij haar betoog inzake artikel 3 van het EVRM niet aan, nu blijkt dat zij niet op concrete of ernstige wijze betwist dat de aandoeningen niet ernstig dan wel banaal zijn. Ook de verwijzing naar rechtspraak die eveneens stellen dat er sprake moet zijn van een zekere ernst, is in deze niet dienstig aangezien de aandoeningen *in casu* niet-ernstig en banaal zijn.

Waar de beweerde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van verzoekster, wijst de Raad er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoekster bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*, aangezien verzoekster niet op ernstige en concrete wijze betwist of weerlegt dat de aandoeningen van verzoekster niet-ernstig en banaal zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Verzoekster toont voorts niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen en het advies van de ambtenaar-geneesheer afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Er wordt niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de bestreden beslissing te baseren op het advies van de arts-adviseur en de aanvraag, vermeld in punt 1.1., ongegrond te verklaren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Tenslotte wordt niet aangetoond dat de artikel 9 en 9ter van de vreemdelingenwet *in casu* werden miskend. Evenmin wordt een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER